

Når bombene har stilnet i Palestina

*av Kjell Stephansen, leder for Palestinakomiteen på Sunnmøre.
Innlegget gir uttrykk for skribentens holdning.*

«Fordrivingen i Sheikh Jarrah og stormingen av Al-Aqsa-moskeen var provokasjonen som førte til at de undertrykte svarte. Palestinere demonstrerte i gatene, og det var generalstreik i hele Palestina. Så ble det sendt raketter fra Gaza – og den israelske hæren fikk igjen vist hvor fantastisk effektiv den er: Gaza ligger igjen i ruiner og minst 248 palestinere ble drept, 66 av dem barn. På israelsk side ble 12 drept. Forholdstallet 20:1 er typisk for krigshandlingene de siste 20 åra.»

I etterkant av den siste krigen mot palestinerne bør vi diskutere hva vi har vært vitne til. Mange vil si at vi ser det samme om og om igjen, at det er en håpløs ond sirkel av vold og død. Det er dessverre sant. Men noe blir klarere: Sionistenes Israel kan aldri bli en del av ei fredsløsning.

I en grundig dokumentert artikkel i den israelske avisa Haaretz 3. juni bekrefter forskeren Adam Raz det som mange Midtøsten-eksperter lenge har hevdet: Israel planla krigen og okkupasjonen av Vestbredden, Sinai, Gaza og Golan i god tid før 6-dagerskrigen i 1967. Ut fra offentlige arkiver dokumenterer Adam Raz at høytstående israelere som Yitzhak Rabin alt fra 1961 la detaljerte planer for hvordan de kunne kontrollere den palestinske befolkningen i det som nå er okkuperte områder, altså i hele Palestina.

Det israelske militæret hadde styrt det palestinske mindretallet i landet med militærlover fra 1948 til 1966. Ledelsen for dette militærapparatet var sentral i planleggingen av krigen, og hele denne militæradministrasjonen med sin ekspertise ble overført til å kontrollere palestinerne i de nye territoriene som Israel okkuperte fra 1967.

Damaskusporten, Jerusalem Foto: Kjell Stephansen

Dette passer utmerket inn i den strategien Israel har brukt både før og siden. Det er grundig dokumentert av nyere historikere som Ilan Pappé og Benny Morris at israelerne i god tid før 1948 planla den etniske rensingen av palestinerne. Gjennom massakrer i et stort antall palestinske byer

og landsbyer tvang de 750 000 palestinere på flukt, og det var kjærkomment med en krig mot en dårlig utrustet hær av frivillige arabiske soldater fra naboområdet. Israel trengte en krig for å skjule det som egentlig foregikk.

Dette strider mot den fortellinga som vi i Vesten har fått presentert de siste 70 åra. Det stakkars lille Israel har alltid slåss en djerv og heltmodig kamp mot de blodtørstige araberne som ville jage jødene på havet. 6-dagerskrigen i 1967 var et mirakel, den israelske hæren banket alle araberstatene sønder og sammen. Denne fortellinga har den israelske propagandamaskina malt på i det uendelige, og vestlige ledere har gjentatt den for å begrunne sin ensidige støtte til Israel. Vår egen forsvarsminister Ine Eriksen Søreide har vært en del av koret som sier at «Israel har rett til å forsvare seg.»

Okkupert palestinsk hus i Sheikh Jarrah, Jerusalem Foto: Kjell Stephansen

Vår tidligere statsminister og Høyre-leder Kåre Willoch er en av få vestlige ledere som har skjønnet noe av det som har skjedd, og som skriver klart om det i Aftenposten allerede 14. januar 2009: «Ord om frihet, demokrati og fred er blitt kombinert med en makeløs toleranse for okkupasjon og undertrykkelse av palestinere. Man har gjort kritikk mot overgrep virkningsløs ved konsekvent å rette den mot undertrykkere og undertrykte samtidig. Når overgrepene skaper ekstremisme blant de undertrykte, brukes det som bevis for

at undertrykkelsen er berettiget. Når de undertrykte reiser seg, understreker man undertrykkernes rett til selvforsvar.»

De siste ukenes hendelser har slått sprekker i Israels propaganda. Utkastelsen av palestinere fra hjemmene deres i bydelene Silwan og Sheikh Jarrah i Øst-Jerusalem forteller at den etniske rensingen av palestinere fortsetter. Det forsterker historien om de ulovlige bosettingene på den okkuperte Vestbredden, der ekstreme nasjonalister står i spissen som okkupasjonsmaktens frontsoldater.

Fordringen i Sheikh Jarrah og stormingen av Al-Aqsa-moskeen var provokasjonen som førte til at de undertrykte svarte. Palestinere demonstrerte i gatene, og det var generalstreik i hele Palestina. Så ble det sendt raketter fra Gaza – og den israelske hæren fikk igjen vist hvor fantastisk effektiv den er; Gaza ligger igjen i ruiner og minst 248 palestinere ble drept, 66 av dem barn. På israelsk side ble 12 drept. Forholdstallet 20:1 er typisk for krigshandlingene de siste 20 åra.

Revet palestinsk hus i Øst-Jerusalem Foto: Kjell Stephansen

Gazakrigen i mai er den siste av mange. Israelske militære ledere kaller det plenklipping. Det er en velkjent strategi utviklet for over 100 år siden av briter og belgiere for å holde svarte nede i koloniene. Slå til så hardt og brutalt at opprør blir kuet. Legg skylda på opprørernes ledere slik at folk vender dem ryggen.

Menneskerettighetsorganisasjonen [Human Rights Watch](#), med et stort internasjonalt nettverk av menneskerettighetseksperter, kalte nettopp Israel en apartheidstat. FN-kommisjonen i Vest-Asia (UNESCWA) og den israelske menneskerettighetsorganisasjonen B'tselem sier det samme. Palestinerne blir fordrevet fra sine hjem, de lever med et helt annet sett av lover, de mottar langt mindre offentlig støtte enn israelske jøder, de blir trakassert i veisperringer, de blir fengslet, skutt og torturert av hær og politi. Et stort antall barn sitter innesperret uten lov og dom.

Hvor mye undertrykking skal palestinerne tåle? Når skal vi slutte å se på dette som en konflikt mellom mer eller mindre likeverdige parter? Hvor lang tid skal det gå før vestlige ledere må innrømme at det er en okkupant som brutalt undertrykker et okkupert folk? Når skal de palestinske flyktingene få vende hjem? Hvorfor blir ikke Israels brudd på menneskerettighetene møtt med sanksjoner og boikott slik andre stater som bryter menneskerettighetene stadig opplever?

Vestlige ledere har lang trening i denne øvelsen. Europa heiet på hvite amerikanere som slo ned de ville indianerne, vi dyrket skrekkveldet til det britiske imperiet og vi støttet rasismen mot svarte i Afrika og aboriginere i Australia. Våre politiske ledere støttet amerikanernes folkemord i Vietnam og Nelson Mandela var en terrorist av verste slag. Etter hvert snudde opinionen, og vi klarte å se den hvite manns herjinger fra ofrenes ståsted. For palestinerne har sionistenes kolonisering av Palestina vært den vestlige imperialismens ektefødte barn, finansiert av vestlig kapital og offentlige budsjetter i USA og Europa.

Sionistenes Israel, den eksklusivt jødiske nasjonalstaten, er et vestlig koloniprojekt som har mange fellestrekk med boernes rasistiske Sør-Afrika. Vi får håpe at sionistenes apartheidstaten vil lide samme skjebne.